

Вони сидять за столом,
поклавши перед себе жилаві руки:
ось сухі і нервові — мамині,
ось татові — важкі, наче гирі,
сидить сестра — таємнича усмішка
сновигає її непевним обличчям,
усміхаючись, вона думає про своє.
Маленька племінничка шестилітня
навдивовижу відкритим поглядом,
пласким, як медуза,
по черзі приліплюється до брата,
матері, тітки,
сидить мій син,
вбавляючись наостанок
увагою присутніх,
купаючись у ній,
як у розкошах.
— Час, — каже тато
і помалу підводиться з-за стільця,
маміне обличчя тьмянішає
нікому зачепитися
нізащо.
В кишені я маю телеграму,
що через чотири години
літак прилетить до Жулян
і я почую
найрадісніше й найздивованіше
"таточку"
щасливий крик дитинчати,
не призвиклого до життєвих перепадів:
вогню й морозу,
ночі й дня,
радощів й горя
(скільки то йому треба ще
обірвати натужних жил,
аби збагнути різницю).
В кишені я маю телеграму,
і, вправний режисер,
примушую рухатись
своїх рідних далеких дорогих
так, як мені заманеться.
Я торжествую, маленький бог, —
окрім телеграми
в кишені в мене літак,

дружина з усіма дорожніми бебехами
і син принишко-грайливий,
як довірливо зайча.
Я насолоджуюсь набутою певністю,
адже протягом трьох годин чекання
я можу бути певним,
що світ ще не збожеволів.